

Kolonialloven af 6. April 1906 her kan lovgive om de dansk vestindiske Forhold. Men i selve den § 1, som omhandler dette, staar der dog ogsaa, at en Lov, som man paataenker at give om vestindiske Forhold, forelægges det vestindiske Kolonialraad. Der er en Praksis heri, som man ikke kan komme bort fra. I de 10 Aar, disse vestindiske Love af 1905 og 1906 har virket, har vi ingen Sinde herfra udstedt en Lov, som gjaldt for Vestindien, uden at tage Hensyn til det vestindiske Kolonialraad, men Fremgangsmaaden har været den, at Kolonialraadet enedes om Forslag, som indsendtes til Regeringen, og som derefter stadfæstedes af Kongen. Der er ikke udfoldet nogen Lovgivningsvirksomhed fra den danske Rigsdags Side overfor Vestindien, saa her staar Praksis imod, hvad der ganske sikkert efter Loven kan ske.

Saa vidt jeg forstod det ærede Medlem fra Vinderup (Moltesen), er det egentlig hans Mening, at der skulde træde en vis aristokratisk og intelligent Enevælde i Stedet for de nuværende Forhold. Det vil jeg dog meget betænke mig paa at instituere. Det ærede Medlem mente, at naar vi skulde have Forholdene ordnet, kunde det være rigtigt at nedsætte en parlamentarisk Kommission. Jeg skal gerne tage dette under Overvejelse, men jeg maa sige, at der er en lang Vej til Tipperary med Kommissioner. Jeg er ikke vis paa, om det ikke var bedre, at man foreløbig forsøgte at komme med et Forslag til den danske Rigsdag uden denne — Omvej, vil jeg kalde det.

Om Hospitalsspørgsmaalet skal jeg udtale mig overmaade kort. Det ærede Medlem fra Vinderup (Moltesen) har Ret i, at en Læge, Dr. Kalmer, er blevet meget stærkt angrebet. Hvad denne Læge angaar, forudsætter jeg, at han i indeværende Aar tager sin Afsked, og dermed er han jo ude af Sagaen. Hvor meget de stærke Beskyldninger, der rettes mod ham, har paa sig, kan jeg ikke i Øjeblikket domme om. Med Hensyn til Hospitalsspørgsmaalet overhovedet skal jeg sige til det ærede Medlem fra Horsens, at jeg nok har misforstaaet ham paa et enkelt Punkt i en Sag, som han fremførte, om en Kvinde, der skulde være faldet ud af Sengen og fundet død paa Gulvet. Men naar jeg ser paa denne Sag — for jeg har ogsaa Oplysninger derom —, maa jeg i øvrigt sige, at det ærede Medlems Fremstilling er ikke efter min Mening vel begrundet. Efter Hamilton Jacksons Klage er en Kvinde, Maria Edwards, blevet forhørt og

har forklaret, at medens hun for et Par Aar siden laa paa Hospitalet, faldt en syg Kvinde ved Navn Adriane ud af Sengen om Natten og døde paa Gulvet, og at hun maatte trække den døde frem under Sengen, hvor hun var rullet ind under Døds-kampen. Men senere under Forhøret sagde hun, at Tilfældet med Adriane ikke hændte om Natten, men om Morgenen. Da hun tidlig om Morgenen var gaaet paa Klosettet, laa Adriane i Sengen, men da hun kom tilbage nogle Minuter senere, laa hun død under Sengen, hvorfra hun straks blev bragt til Ligstuen. Om denne Kvinde, Maria Edwards, oplyses det imidlertid, at hun er straffet i 1887 med 48 Dages Tvangsarbejde for Tyveri, i 1903 med 2 Aars Forbedringshusarbejde for Hæleri, i 1894 med 1 Aars Forbedringshusarbejde for Bedrageri, samt 16 Gange for Slagsmaal og Gadeuorden; saa et fuldkommen sikkert Vidne synes hun ikke at være i en saadan Sag. Naar man lytter til saadanne Angreb, maa man dog tage noget Hensyn til, fra hvem disse Angreb kommer. Til det ærede Medlem fra Vinderup vil jeg ogsaa, naar han angriber Politimesteren, som har holdt disse Forhør, sige: Hvilken anden Maade er der dog at gribe Sagen an paa, naar der fremkommer saa mange Beskyldninger som her, end saa vidt muligt at anstille Forhør over alle de Personer, der overhovedet kan være Tale om. Det er det, der her er sket, men disse Forhør kan jeg for øvrigt ikke i dette Øjeblik komme nærmere ind paa.

Det ærede Medlem fra Vinderup angreb alle Embedsmændene og sagde, at vi havde i Virkeligheden misregeret Øerne. Maa jeg dertil sige, at der har i Aarenes Løb været sendt de forskelligste Mænd derover, en Række Gubernører, udmærkede Mænd, som ikke uden videre alle kan skæres over een Kam.

En Embedsmand i Finansministeriet har i Gaar i „Berlingske Tidende“ offentliggjort en Artikel, som jeg ogsaa har læst. Forfatteren til denne Artikel har selv været 2 Aar i Vestindien, og skønt jeg synes, det er urimeligt her at skulle udtale mig om en Embedsmand under Finansministeriet, og skønt jeg ikke finder, det er særdeles rigtigt, at en Embedsmand i Finansministeriet offentliggør en saadan Artikel, naar han ikke paa Forhaand har underrettet Ministeren derom, om end han ganske vist slet ikke har vestindiske Sager under sit Omraade, saa vil jeg dog bemærke, at medens denne Forfatter var derovre, ved jeg ikke, at der er fremkommet Forslag til Reformer fra hans Side,